

През 1965 г. отново изпъква териториалната концентрация на селищата от тази група в *Лугогорieto* – общините Главиница (с. Зафирово, Дичево), Дулово (Поройно, Боил), Исперих (Вазово, Бърдовка, Драгомъж), Каолиново (Лятно, Омарчево), Разград (Стражец, Раковски, Ясеновец, Киченица, Дянково) и др., и *Източния Предбалкан* – Антоново (Ястребино, Изворово, Орач, Пчелно, Яребично и др.), Върбица (Върбица, Маломир и др.), Долни чифлик (Пчелник, Долни чифлик и др.), Омуртаг (Бостан, Кестенево, Омуртаг и др.), Търговище (Ралица, Баячево и др.), Шумен (Струйно, Илия Блъсково и др.). Други ареали на концентрация, които се формират след Втората световна война, са в *Северна Централна България* – общините Бяла Слатина (Попица, Габаре, Върбица), Долна Митрополия (Биволяре), Долни Дъбник (Крушовица, Петърница), Ловеч (Чавдарци, Александрово), Никопол (Бацова махала), Севлиево (Душево, Крамолин), Угърчин (Орляне, Каленик) и др., и по *долното течение на р. Марица* – Хасково (Криво поле, Конуш, Динево и др.). Намалява територията на разпространение на тези селища в *източните части на Забалканските котловини и Пазарджишко*, но се запазва високата им концентрация в *централните части на Забалканските котловини* – общините Павел баня (Александрово, Търничени, Габарево), Казанлък (Хаджидимитрово, Ръжена), Карлово (Христо Даново, Иганово, Певците), Мъглиж (Паничерево, Николаево) и др. (Приложение 30).

В сравнение с 1965 г. **през 1992 г.** настъпват видими промени в териториалното разположение на селищата от тази група (фиг. 19). Наблюдава се значително разрастване на ареала им в *Северозападна България* – община Бойчиновци (с. Маган, Громшин, Лехчево), Брусарци (Крива бара, Василевци), Бяла Слатина (Алтимир, Габаре, Търнава, Попица), Враца (Тишевица, Власатица, Бели извор), Вълчедръм (Мокреш, Разград, Септемврийци, Черни връх) и др. Другата промяна настъпва в *Североизточна България*, изразяваща се в значителното нарастване на броя на селищата в *Южна Добруджа и около Варненската агломерация* – общ. Балчик (Оброчище, Сенокос, Стражица), Генерал Тошево (Снягово, Чернооково, Сираково и др.), Добрич (Карапелит, Стожер, Камен, Овчарово, Методиево и др.), Каварна (Вранино, Каварна и др.). През годините след 1965 г. отново се наблюдава голямо съсредоточие на тази група селища в *източните части на Забалканските котловини* – Карнобат (Драгово, Невестино и др.), Казанлък (Морозово, Шейново и др.), Мъглиж (Манолово, Паничерево, Гурково), Павел баня (Търничени, Тъжа и др.), Сливен (Ръченица, Злати войвода и др.). Друга територия със значително териториално разрастване е по *поречието на р. Марица и в Старозагорското поле* – общините Марица (Рогош, Калековец и др.), Пазарджик (Ивайло, Априлци, Мало Конаре и др.), Стара Загора (Колена, Змеево и др.).

През 2001 г. и 2011 г. се отчитат същите ареали на разпространение на селищата от тази група с единствената промяна, изразяваща се в намаляване на броя на селищата в Североизточна България, като основната причина е преминаването на част от тях в групата с по-висок относителен дял на ромско население (Приложение 33, 36).